

Sygn. akt VIII U 1479/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 maja 2018 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący Sędzia SO Dorota Stańczyk

Protokolant p.o. protokolanta sądowego Małgorzata Stec

po rozpoznaniu w dniu 17 maja 2018 roku w Lublinie

sprawy M. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres

na skutek odwołania M. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 10 kwietnia 2014 roku znak (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala M. B. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 kwietnia 2014 roku do dnia 31 lipca 2016 roku.

Sygn. akt VIII U 1479/16

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. decyzją z dnia 10 kwietnia 2014 roku odmówił M. B. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy argumentując, że orzeczeniem z dnia 7 kwietnia 2014 roku komisja lekarska uznała, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy (decyzja k. 25 akt ZUS).

M. B. złożył odwołanie od powyższej decyzji, wnosząc o jej zmianę poprzez przyznanie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu argumentował, że stan jego zdrowia nie pozwala mu na podjęcie pracy (odwołanie k. 2-4 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, argumentując jak w zaskarżonej decyzji (odpowiedź na odwołanie k. 5 a.s.).

Sąd Okręgowy w Lublinie ustalił, co następuje:

M. B., urodzony dnia (...), od dnia 24 stycznia 1990 roku pobierał górniczą rentę inwalidzką na podstawie decyzji z dnia 8 marca 1990 roku (decyzja k 13 akt (...)).

Od dnia 1 czerwca 1995 roku wnioskodawcy przyznano rentę inwalidzką 3 grupy inwalidów, a od dnia 1 marca 2001 roku rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy, którą pobierał do dnia 31 marca 2014 roku (decyzje k. 47v, 119v, 162, 168, 184 akt (...), k. 7 akt ZUS).

W dniu 7 lutego 2014 roku wnioskodawca wystąpił z wnioskiem o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (k. 13 akt ZUS).

Orzeczeniem z dnia 26 lutego 2014 roku lekarz orzecznik ZUS ustalił, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy (orzeczenie k. 16 akt ZUS).

Z uwagi na sprzeciw wnioskodawcy sprawa została przekazana do komisji lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 7 kwietnia 2014 roku również stwierdziła brak niezdolności do pracy (sprzeciw k. 18, 24 akt ZUS).

Na podstawie powyższego orzeczenia organ rentowy w dniu 10 kwietnia 2014 roku wydał zaskarżoną decyzję, odmawiając wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (decyzja k. 25 akt ZUS).

M. B. w 1989 roku przebywał na oddziale neurologii, gdzie rozpoznano u niego (...)Ponownie był hospitalizowany w 2002 roku. Wnioskodawca do obecnej chwili leczy się w warunkach ambulatoryjnych. Choroba zmanifestowała się w 32. roku życia i ma łagodny przebieg. Aktualnie u wnioskodawcy występuje (...) (...) R.. Objawy te potwierdzają obecność (...)Niezależnie od przebiegu zdiagnozowanej choroby wnioskodawca był zdolny do podjęcia wykonywanych dotychczas prac fizycznych. Badanie (...) Badanie (...) z dnia 5 kwietnia 2016 roku wskazuje na obecność (...) Ogólny stan zdrowia wnioskodawcy nadal sprowadzał na niego częściową niezdolność do pracy z przyczyn (...) do dnia 31 lipca 2016 roku (opinie k. 14-15, 36, 60, 85, 87, 157-158, 162-163 a.s.).

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie wskazanych dowodów z dokumentów, w tym opinii biegłych sądowych lekarzy.

Dokumenty znajdujące się w aktach ubezpieczeniowych organu rentowego zostały uznane w pełni za wiarygodne. Nie były kwestionowane przez strony, a okoliczności w nich stwierdzone nie były sporne w niniejszej sprawie.

Ustalając stan zdrowia wnioskodawcy i jego wpływ na zdolność do wykonywania pracy Sąd oparł się na opiniach biegłych sądowych. W opinii z dnia 30 lipca 2014 roku biegła neurolog W. S. stwierdziła, że występująca u wnioskodawcy choroba w postaci (...)powoduje częściową niezdolność do pracy przy uwzględnieniu poziomu posiadanych kwalifikacji i wykonywanych dotychczas prac w postaci pracownika budowlanego, mechanika maszyn przemysłowych, ślusarza oraz górnika pod ziemią (k. 14-15 a.s.). Swoją ocenę biegła podtrzymała w opinii uzupełniającej z dnia 15 maja 2016 roku (k. 85 a.s.). Biegła dodała, że po 25 latach orzekania częściowej niezdolności do pracy z powodu (...) nie można stwierdzić braku niezdolności do pracy.

Z uwagi na zastrzeżenia organu rentowego do powyższej opinii Sąd dopuścił dowód z opinii neurologa oraz lekarza medycyny pracy (k. 23-24, 28v a.s.).

W opinii z dnia 25 czerwca 2015 roku biegła neurolog T. G. oraz lekarz medycyny pracy K. Z. również stwierdziły częściową niezdolność do pracy do dnia 31 lipca 2016 roku z przyczyn neurologicznych (k. 36 a.s.). Wnioski biegłych są tożsame z konkluzją zawartą w opinii z dnia 30 lipca 2014 roku. Potwierdzone zostały również w opinii uzupełniającej z dnia 14 grudnia 2015 roku, dopuszczonej na wniosek organu rentowego w zastrzeżeniach do opinii głównej (k. 49-50, 60 a.s.). Biegłe wskazały, że stan zdrowia wnioskodawcy powoduje częściową niezdolność do pracy w zawodach dotychczas wykonywanych.

W opinii uzupełniającej z dnia 27 czerwca 2016 roku biegła z zakresu medycyny pracy K. Z. kolejny raz podtrzymała swoją ocenę (k. 87 a.s.).

Powyższe dowody zostały uznane za wiarygodne. Sąd uznał natomiast za niewiarygodną opinię o zdolności do pracy wnioskodawcy sporządzoną przez biegłego neurologa A. S. (k. 117-118 a.s.). Wnioski zawarte w tej opinii są sprzeczne z oceną dokonaną przez pozostałych biegłych. Ponadto biegła w uzasadnieniu zaproponowała, aby orzeczenie kwalifikujące do zatrudnienia zostało wydane przez lekarza medycyny pracy. Z tych względów opinia nie może być samoistną podstawą do dokonywania ustaleń faktycznych. W opinii uzupełniającej z dnia 23 lutego 2018

roku biegła sprecyzowała jednak, że zgadza się z opinią biegłego z zakresu medycyny pracy, że okres od dnia 31 marca 2014 roku do dnia 31 lipca 2016 roku mógł być uznany za okres niezdolności do pracy (k. 162-163 a.s.).

Podobnie Sąd ocenił opinię główną biegłego lekarza medycyny pracy M. M. (k. 138-139 a.s.). Biegła początkowo wskazywała brak niezdolności do pracy, jednak w opinii uzupełniającej wskazała, że w okresie od dnia 31 marca 2014 roku do dnia 31 lipca 2016 roku wnioskodawca był częściowo niezdolny do pracy (k. 157-158 a.s.).

Podsumowując, należało zatem uznać, że wszyscy biegli w sposób jednoznaczny uznali, że wnioskodawca był częściowo niezdolny do pracy we wskazanym wyżej okresie. Biegłe A. S. oraz M. M. po ponownym przeanalizowaniu sprawy również podzieliły tę ocenę. Sąd nie zgodził się zatem ze stanowiskiem organu rentowego, że nie wszystkie opinie wskazywały, że wnioskodawca jest niezdolny do pracy. Sąd nie znalazł tym samym podstaw do uwzględnienia zastrzeżeń organu rentowego i wniosku dowodowego o kolejne uzupełnienie opinii (k. 175-176 a.s.). W ocenie Sądu nie zachodziła potrzeba uzupełniania materiału dowodowego, ponieważ stanowisko biegłych było jednoznaczne i wyczerpujący sposób odpowiadali oni na składane w toku sprawy zastrzeżenia organu rentowego. Z tego względu wniosek dowodowy organu został oddalony (k. 177v a.s.).

Sąd Okręgowy w Lublinie ustalił, co następuje:

Odwołanie jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016 roku, poz. 887, tekst jedn. ze zmianami) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy;
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 i 7 ustawy albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Artykuł 58 ust. 1 cytowanej ustawy stanowi, że warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, w myśl art. 57 ust. 1 pkt 2, uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy, wynoszący łącznie co najmniej:

- 1) 1 rok – jeżeli niezdolność do pracy powstała przed ukończeniem 20 lat;
- 2) 2 lata – jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 20 do 22 lat;
- 3) 3 lata – jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 22 do 25 lat;
- 4) 4 lata – jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 25 do 30 lat;
- 5) 5 lat – jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat.

Ustęp 2 przepisu stanowi, że okres, o którym mowa w ust. 1 pkt 5, powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy; do tego dziesięcioletniego okresu nie wlicza się okresów pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej lub renty rodzinnej.

Zgodnie z art. 12 ustawy niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do

pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji, a całkowicie osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy.

W niniejszej sprawie kwestią sporną było ustalenie, czy stan zdrowia wnioskodawcy sprowadza na niego niezdolność do pracy. W celu ustalenia tej okoliczności Sąd oparł się na opinii biegłych z zakresu medycyny, którzy dokonali przedmiotowej oceny. Zgodnie z art. 278 § 1 kodeksu postępowania cywilnego sąd może wezwać biegłych w celu zasięgnięcia ich opinii w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych. Taki wypadek ma miejsce w szczególności przy rozstrzyganiu okoliczności niezdolności do pracy, gdzie opinia dostarcza sądowi wiedzy specjalistycznej koniecznej do dokonania oceny stanu zdrowia osoby ubiegającej się o świadczenie rentowe, w tym rodzaju występujących schorzeń, stopnia ich zaawansowania i nasilenia związanych z nimi dolegliwości.

W toku postępowania biegli sądowi lekarze z zakresu neurologii W. S., T. G. i A. S. oraz biegli z zakresu medycyny pracy K. Z. i M. M. ostatecznie doszli do takich samych wniosków, że stan zdrowia wnioskodawcy sprowadzał na niego nadal częściową niezdolność do pracy. Opinie wydane w sprawie nie budziły zastrzeżeń Sądu, który uznał, że wnioskodawca spełnił warunki do przyznania prawa do świadczenia. Z tego względu Sąd zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił M. B. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 kwietnia 2014 roku do dnia 31 lipca 2016 roku.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy w Lublinie na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.